

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

Sectio Qvarta. Confessiones ex absolutionis nullitate invalidæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

definiunt nil novi juris supra Tridentinum concessisse; & omnia privilegia revocata; & omnes tales confessiones irritas, & invalidas; & omnes oppositas interpretationes esse reprobatas, & damnatas: ergo certâ fide hæc omnia tuenda sunt. Vid. P. Card. disp. 2. a n.

P. Moya 188. P. Moyam tom. 1. tr. 3. d. 8. qu. 8. a n. 24. P. Nogueir. d. 20. scil. 4. P. Bardi 1. p. pag. 52. Felicem n. 3446. P. Mend. d. 20. Nil porro est, quod miretur M. Hozes à me relatus disp. 22. n. 180. & Andreas à Matre Dei, ille Carmelita Calceatus, hic Discalceatus, uterque doctus; quod nostri Doctores, P. Moya, P. Mendo, P. Bardi, P. Nogueira, & alij, omnes uno ore, & calamo testentur, quod opinio asserens, Cruciatam favore Regularibus quoad absolutionem, sit certo improbabilis, falsa, temeraria, scandalosa, & maiori censurâ digna; etenim, si Decreta considerentur, non aliter dici potest, salvâ Pontificum definitione.

SECTIO IV.

Aliqua confessiones ex absolutionis nullitate invalidæ.

§. I.

Refero aliquas.

SUMMARIUM.

Judicij Pontificij supereminentia in Tridentini intelligentiâ, n. 80.
Adversariorum Interpretum fundamentum prorsus nullum, ibid.
Moderni Confessores debent longè plura scire, n. 81.
Refero plures confessiones ex nullitate absolutionis invalidas, n. 82.
Invalidè absolvit approbatus à Diocesano antecedenti, resistente Episcopo sequenti, n. 83.
Legis verba à sine legis distinguenda, ibid.
P. Suar. ait, quod mens legis cognita, sit verbis legis preferenda, ibid.
Pontificum finis, n. 84.
Qui errare in hac materiâ non vult, sequatur opiniones juris Episcoporum saventes, n. 85.
Exemptio à Confessarij prætextu absolvendi sine Episcoporum, aut Prelatorum Regularium approbatione, ruina saculi, & claustrij, ibid.
Harmonia Ecclesiasticæ Hierarchie in subordinatione consistit, n. 86.
Expono, ibid.
Quid Romanus Pontifex, quid Ecclesia Romana? Ibid.
Pontificis definitiones sunt sonus in omnem terram, ibid.
Pontificia infallibilitas nulli est Generali Concilio

lio convenit, ibid.
Nil prodest, quod Confessor sit approbatus ab alio, n. 87.
Est temerarium asserere factis approbato à Diocesano anteriori, n. 88.
DD. mecum sentientes, n. 89.

Dixi, quòd si Tridentini mens fuisset N. Theologis æquè nota, ac fuit Pontificis Successoribus, qui clariori Spiritus luce illuminati uno ore clamant, suas Bullas Tridentino inhære, ita ut opiniones, quas aliqui expressis verbis damnant, ab iplo prius Tridentino prædamnatae intelligi debeant, nec ulla Theologis data fuisset aia, laxis interpretationibus Tridentini mentem elucidendi, nec ullum datum fuisset motum Pontificibus, repetitis centuris, & novis Decretis damnatas aliquas de novo toto conatu exterminandi. Puudum sane fundamentum, ex eo quòd Tridentinum dicit, nullum sive sæcularem sive Regularem absolvere posse nisi sit per examen approbatus, inferre quòd uno in loco approbatus possit ubique absolvere; sive ex privilegij concessis Regularibus, sive ex vi Cruciatæ requirantis unicè approbationem Episcopi. En fermentum, quod ingentem opinionum massam corrumpit; & quidem tam efficaciter, ut teste Urban. VIII. Clem. X. Innoc. XII. absolutiones sub dictis opinionibus date sint prorsus irritæ, inanes, & invalidæ; quare si pietate, & doctrinâ florere semper debuit Confessor; hodie abs dubio, post evulgatâ præcipuè Clem. X. & Innoc. XII. Decreta, longè maiori, Confessores moderni, sapientiâ opus habent, ne invalidè absolvant, ob tot damnatas opiniones ad absolutionem spectantes, & ingentes censuras illis addictas. Nulli ergo quantumvis celebri doctrinâ, & sanctitate Theologo, si aliquas, ut frequentissimè occurrit in eorum lectione tract. de Pœnitentiâ, de Cruciatâ, de Regularium privilegijs, sustineat ex subinde damnatis, stari in hac materiâ poterit sine periculo invalidè absolutionis. Prodeat modo in lucem Confessor, Latini idiomatis penitus ignarus, & confarcinato unius Summule vulgatis farcimine gloriosus, Audiat confessiones: quid non absolvet, et si sit incius damnatarum contra Tridentini interpretationem? quem non absolvet hic, & ubique, et si limitatè quoad personas, tempus, locum approbatus sit? cum tamen non nisi ad exactam approbationis trutinam, juxta Tridentini mentem à Pontificibus expolitam, absolvendi facultas à Diocesano, aut Prelato Regulari concessa sit.

N. 82. Invalide: ergo Regularis aut sæcularis absolvet sæculares non approbatus à Diœcesano loci, in quo confessiones audit. Invalide Mendicantes sine speciali pro calibus eo in Episcopatu reservatis approbatione absolvet. Invalide, ut in prolixiori synopsi n. 252. dicam, Regularis, etiam injute ab Episcopo reprobus absolvet sæculares. Invalide habens beneficium curatum eliger pro libito Confessorem ab eodem suo Episcopo non approbatur. Invalide Regulares post toties derogata à Tridentino privilegia, & numquam restituta, ut ait Urban. VIII. Alexand. VII. Clemen. X. & Innoc. XII. absolvet. Invalide Confessor cum suo poenitente ad alium transfens Episcopatum absolvet poenitentem, si Confessor ille non sit ab ejus loci Episcopo approbatus. Invalide, cum aliquâ limitatione personarum, loci, temporis, casuum approbati, absolvent alios eâ limitatione non inclusos. Invalide quilibet alibi approbatus poterit vi Cruciatæ eligi ut absolvat in Diœcesi, in qua approbatus non est. Invalide ab antecedenti ejusdem Diœcesis Episcopo approbatus, poterit, commutato, vel vitâ functo, & substituto ejus in locu alio Episcopo, à quo approbati noluit, poterit, inquam, vi Cruciatæ eâ in Diœcesi, ut antea, absolvere. Invalide Regularis sine Prælati licentiâ absolvet Regulares.

N. 83. Hoc tenaciter tenendum ob aliquos remurmurantes, & Tridentini cortici, non fini nixos, qui asserunt Sacerdotem ab antecedenti Diœcesano approbatum, posse substituto novo eam in Sedem Episcopo, sine hujus approbatione, quin cum ejus renitentia, absolvere omnes ut antea. Fundant hanc damnabilem interpretationem in cortice verbali Tridentini. Aiunt vi Tridentini non exigi nisi approbationem à Diœcesano, ut deinde Pontifices declararunt, sed absolvens renitente Episcopo novo, cum approbatione Episcopi antecedentis, à quo approbatus in eadem Diœcesi fuit, absolvit cum approbatione Diœcesani antecedentis; ergo ita absolvens nil contra Tridentinum operatur; & valide absolvit. Consideret Lector perniciosam talium Interpretum animositatem unicè fundari, quod ea opinio non opponatur Tridentino, seu ejus verborum cortici, et si opponatur evidenter ejus fini. Si illi distinguerent in lege verba a fine legis, nil tale, nec isti, nec alij laxiores protulissent. Audiatur P. Suar. lib. 6. de Legib.

P. Suar. cap. 1. n. 1. & P. Moya tom. 1. tr. 3. d. 8. qu. 8. n. 35. esse Theologorum & Juris interpretum regulam, quod mens legislatoris utrumque sufficienter cognita, sit verbis legis præ-

Tom. III.

ferenda. Cui principio Pontifices nixi moti N. fuerit ad plurimas deinde similes interpretationes damnandas, & quod mihi maximam vim facit ad dicendum, se eas damnando inherere Tridentino. Sed quomodo inhaerent, cum Tridentini verbis non opponantur? Quia tamen opponuntur fini à Tridentino intento, & à Pontificum longè plus, quàm aliquorum interpretum, mente perspecto; ideo Papæ, dum oppositos fini intento reprobatur, approbat oppositas in Tridentino latentes. Finis Tridentini fuit reformare tum fidem, tum mores per suos Canones, & Decreta. Hunc finem ut tutius, & securius, & facilius obtineret, ad Episcopos descendit, quorum autoritas, & iurisdictione si eludatur, actum de reformatione. Subjecit ergo, quocumque revocato privilegio, etiam Regulares in ordine ad sæculares audiendos ipsis Episcopis, datâ (quæ forsân naturæ lege Episcopis, ut Episcopis conveniebat) facultate, ut de vitæ, & doctrinæ integritate Sacerdotum, authenticum, si placuerit, testimonium sumeret. Hic est Tridentini finis, cui Pontifices è supernâ speculâ definites inhaerunt: cui fini tuendo si Authores damnatarum invigilassent, nemo eorum tam dissolutas interpretationes dedisset, nec ex eo quia opiniones eorum non opponuntur verbali cortici Tridentini, docuissent ut practicabiles. Expono. *Tridentinum purè exigit approbationem Episcopi: ergo (inquiebant) non Diœcesani: ergo uno in loco approbatus, est ubique approbatus. & approbatus pro viris, est etiam pro faminis: ergo nemo iterum examinandus: nec non laxissimè æquæ ac plurimæ similes interpretationes, à Pontificibus prætenso per Tridentinum sine nixis damnatæ, & deinceps damnabiles.*

Quare tota non errandi in hac materiâ regula, quam Christus Dom. tamquam tecundam post naufragium Tabulam instituit, est, solè stare interpretationi, quæ Tridentini finem protegit, nempe interpretationibus, Episcoporum jurisdictioni, & Prælatorum Regularium auctoritati prospicientibus; nisi oppositum sit certum. Quam utramque, cum dictæ laxæ interpretationes ferè in totum pessumdarent, adicitis in sui favorem innumeris privilegijs, imo adscriptâ in Cruciatæ Bullâ, quam numquam habuit, facultate, ideo plurimè damnatæ, privilegia derogata à Tridentino, & alijs Pontificibus, & exposita Cruciatæ, quod in ordine ad se subtrahendum à Diœcesani approbatione, & eximendi se à fine, à Tridentino, intento, nil prolit, multò minùs Regularibus quoad suos Prælatos. A quâ exemptione tum Episcoporum,

Re coporum,

vice audiendas approbandus iterum, ut validè eos iterum audiat. Si ergo hæc definita sunt, adeo ut multiplex sæpe sit necessaria approbatio, & quod caput est, ab eodem numero Diocesano Episcopo, quanto magis, si non est expressis terminis definitum, erit ex urgentiore saltem identico motivo definitum, quoddam mutato ejusdem Diocesis Episcopo nemo validè confessiones audiet, nisi à novo Episcopo approbetur? & multò magis nemo validè absolvet, hoc novo Episcopo reluctante, & antiquas approbationes cassante?

N. 89. Quare audiendi modò non sunt Doctores à Barbosa citati, & non rejecti *sest.* 23. de Ref. cap. 15. n. 39. tuentes Regularem ad eandem Diocesis, in qua approbatus fuerat, revertentem non egere novà approbatione, etsi ejus Diocesis Episcopus mutatus fuerit. Sed audiendi P. Nogueir. d. 14. n. 184. P. Fagundez in 2. Ecclesie præceptum *lib. 7. cap. 2. n. 26.* P. Bardi *tract. 5. cap. 2. n. 38.* P. Mendo d. 22. n. 58. & alij, quin ipse Clemens X. ut dixi. Si enim limitatè ab Episcopo approbati possunt denuo ab eodem Episcopo examinari, nam exemptio à novo ejusdem Episcopi examine subeundo convenit unicè Regulari illimitatè ab eò approbato; quanto magis nullatenus à novo Episcopo approbati, etsi illimitatè ab antecedenti fuerint approbati, possunt à novo Episcopo examinari, quo examine reculato invalide absolvant?

§. II.

Item intentum contra laxas Cruciatæ interpretationes.

S U M M A R I U M.

Eadem culpâ peccant interpretantes Cruciatam, ac qui Tridentinum, n. 90.

Offendo, n. 91.

Nulla absolutio independens ab Episcopo est valida, etsi detur vi Cruciatæ, n. 92.

Nulla quoque si sine consensu Prælati detur Religioso vi Cruciatæ, ibid.

Nulla omnes Confessiones, si ve quis absolvat, si ve absolvat, n. 93.

Etsi hæc sint vera, Confessor plura potest vi Cruciatæ electus, quam non electus, n. 94.

N. 90. Quod evenit in laxissimis Tridentini textus interpretationibus, quarum unicum fundamentum fuit, nisi puris Tridentini verbis, deluso verborum sine, cum tamen finis legis sit anima legis, hoc ipsum accidit in Cruciatæ textu interpretando. Dicat

Tom. III.

bant illi Tridentinè unicè petit ut Sacerdos sit approbatus: ergo approbatus alibi potest hic, imò ubique absolvere; & omnes aliæ similes allatæ cõsequentia à Pontificibus damnata. Dicunt isti Bullæ Cruciatæ Relaxatores: Cruciatæ cuique concedit facultatem eligendi Confessorem à Diocesano, ubi confessiones audit, approbatum, à quo possit à quocumque peccato & censurâ etiam in Bullâ Cœnæ reservatâ absolvi; ergo Regularis habens Cruciatâ poterit ab omni casu reservato, & censurâ absolvi à quolibet Confessore approbato à Diocesano: & plures similes indignæ illationes à Pontificibus damnata. At ut paulò antè evidenter fundamenti nullitatem ostendi, quòd non nuda Tridentini verba, sed verborum motivum attendi debet, quod erat, *Subjectio Confessorum ad Episcopos Diocesani, in quibus absolviunt*: quod motivum Tridentini versans ante mentem Pontificum fuit cauta, ut omnes opiniones laxitate suâ hoc motivum ledentes, damnarentur à Pontificibus, quin dicerent se eas opiniones damnare, inherendo Tridentino; nam quia sunt oppositæ menti Tridentini, ideo eas damnant.

Ita in præsentì attendendum est Cruciatæ motivum, nempe ut purius ad Deum preces fundere possint; & Dei auxilium efficacius implorare. At quis impleret efficacius Deum, & purius preces fundat, deserto Tridentino, ejusque Decreto contempto, novum in Cruciatâ jus à Tridentino divertum statuendo, cum definitum à Pontificibus Clem. VIII. Urban. VIII. Innocen. XII. sit, nullum novum jus in Cruciatâ inesse? Quis sequendo opiniones circa absolviendi facultatem laxissimas, & Religiosis Cœtibus, ut ait Urban. VIII. summe præjudiciales, delusa omni Prælatorum Regularum, cui respectivè subditi sunt Regulares, auctoritate, & spirituali conscientie dependentiâ, dixerit penes Deum impetrativas? Quis facultatem absolviendi à reservatis, quam Urbanus VIII. definit, nunquam suffragari fuisse, nec potuisse, nec suffragari posse Regularibus? per quæ verba de præterito ostendit, nunquam concessam fuisse talem facultatem Cruciatæ: quæ omnia confirmat Innocentius XII. in sua Bullâ, ampliando ad omnes sive sæculares, sive Regulares, & motu proprio decernendo, omnem oppositam opinionem, quocumque modo laxantem, quod liceat vi Cruciatæ absolvi à reservatis ab Episcopo, & à non approbato ab Episcopo ubi absolviatur: & irritas, nullas, inanes tales absolutiones, dixerit esse meritoria apud Deum vota.

Rr ij

Quare,

N.
92.

Quare, sicut sola ea opinio, ne absolutio & Confessio secularium invalida sit, sustinenda est, quæ non tollit substantialem, ut ita loquar, à Confessarijs, quicumque sint, respectu Episcoporum, ubi absolvent, subordinationem: ita in præsentem loquens de Confessarijs, sive secularibus, sive Regularibus, absolventibus seculares vi Cruciatæ, ea sola tenenda, quæ jurisdictioni Episcopali in Confessores, sive seculares, sive Regulares, favet; nulla vero, quæ Confessoris, sive secularis sive Regularis, violato Episcopali Diocesani jure favet Confessori aut poenitenti. Similiter sola illa à Regularibus poenitentibus amplectenda erit opinio, quæ Regularem observantiam promovet; nulla vero quæ tam graviter in re adeo substantiali, qualis est dependentia Religiosorum à suis Prælatibus in materiâ reservatorum labefaciat. Fateor me tantâ claritate, & rationum pondere, & Pontificum multiplici definitione rari in opinionem quod Cruciatæ non favet Regularibus quoad absolvendi facultatem, sive activam sive passivam, supra facultatem à Præfato Regulari concessam alteri, ut absolvat, aut ut absolvatur, ut vix mihi possibile sit credere dari aliquem oppositum opinionem. Perpendat qui contra totam hanc doctrinam operatur, sive absolvat, sive absolvatur, absolutiones esse nullas, confessiones quoque nullas, ut Papæ definiunt. Hic fructus Poenitentię Sacramenti, ut poenitens suas confessiones repetere teneatur? Hocne laxè opinandi præmium, ut Confessor moneretur teneatur poenitentem quod invalidè absolverit: & se de invalidâ absolutione accusare?

N.
93.

Ex dictis neutiquam inferendum Cruciatam vix prodesse; si necesse est ut Confessor vi Cruciatæ electus debeat esse approbatus ab Episcopo loci, in quo quis absolvit: etenim Confessor vi Cruciatæ electus adhuc plura potest, quæ non potest vi Cruciatæ non electus; potest enim à multis casibus Papæ reservatis absolvere, potest vota commutare, &c. quæ alter non potest. Non me detineo in referendis confessionibus vi absolutionis invalidis; quas dedi n. 72. 73. 74. 75. 82. 88. 89. 92. 94. & infra n. 147. 183. 185. 188. 197. 198. quæ facillè videri possunt.

N.
94.

Idem dici potest de responso dato Lusitanis, n. 96. *Idem dici potest de responso dato Lusitanis, n. 97.* *Ostendo Decreta Clementis X. & Innoc. XIII. definitiones, n. 98. & 99.* *Opiniones à Pontificibus damnate damnantur, quia in se male, n. 100.* *Sunt in se intrinsecè, & extrinsecè improbabiles, & ex solo errore probabiles, ibid.* *Anim satis esse approbationem Diocesani antecedentis, n. 101.* *Finis legis anima legis, n. 102.* *Opponitur sibi Tridentini, & Innocentij, ibid. & n. 103.* *Ille talis absolvet non approbatus. Simili interpretatione eundem damnatas à Clemente X. n. 104.* *Necessaria est nova novi Episcopi ratificatio saltem ut quis vi Cruciatæ in eâ Diocesi absolvat, ibid.* *Nulli Episcopo subderetur Confessor ille, n. 105.* *Episcopus transiens ad aliam Diocesim nil potest in priori, n. 106. 107.* *Facultas absolvendi durat usque dum non revocetur, n. 108.* *Non satis ut damnata mutetur, nisi deserat malum ob quod damnata est, n. 109.* *Hæc opinio, satis prioris Diocesani approbata, ut quis vi Cruciatæ absolvat, quam mala, ibid. & n. 110.*

S E C T I O V.

Adversariorum Replica.

§. I.

Aliqua.

S U M M A R I U M.

Quod responsa data à Tridentini Congregatione

Prima est, quod omnia S. Congregatio- nis Tridentini responsa data Archiepiscopo Hispalensi anno 1611. & à Paulo V. confirmata, & à P. Carden. disp. 2. adducta, & data Archiepiscopo Valentino anno 1677. immò ipsa Clementis X. Bulla emanata anno 1670. sint ad summum leges pro locis, in quibus evulgatæ fuere, non vero Pontificie definitiones. Quod si puræ leges sunt, non tollant oppositarum opinionum probabilitatem: & multo minus dicte opinionones erunt veritæ quia scandalosæ, sed contra erunt scandalosæ, & impracticabiles, quia veritæ: ergo ab illis saltem, qui eas adhuc certò probabiles judicant, erunt, ubi non evulgatæ, practicabiles. *Idem dici potest tum de responso, instans N. tibus Archiepiscopo Vlyssipontenti, paucis 97. antè mensibus cum magnâ virtutum opinionone vitâ functo; & Episcopo Lertensi, ejus in Sedem, si meritis locus erit, omni jure collocando, cujus ardentissimum pro Dei lege tuendâ zelum nostro Tomo primo, nec non prodigam bonorum suorum in pauperes effusionem, brevi periodo commendavimus: his enim primarijs Lusitanie Prælatibus Sacra Episcoporum, & Regularium Congre-*